

“oyun durmaz ki zamanı durdursanız bile”
Kemal Özer

Fiko, Kayıp Kalemler Kralı

Fiko, Şair Amca'yla arkadaş olduğunda sekiz buçuk yaşındaydı. İlkbaharın yağmurlu günleri hâlâ sürüyordu. Fırının önündeki dut ağacına da, Şair Amca'yla tanıştıkları gün çıktılar. Mor kuşağı yitirmemesi karşılığında kazanacağı bal sarısı bisikleti ise kardeşinin doğumunun ardından–

Hikâyeye fazla balıklama daldık galiba. Yetişkinler böyle durumlar için *kitabın ortasından başlamak* deyimini kullanır. Oysa biz kitabın başındayız daha. Öyleyse, hikâyenin de başına dönelim.

Bakın, güneş gökyüzünde, Gültepe Mahallesi'ne açılan pencereden başını uzattı, ağır ağır sokuldu içeri. Fiko, odasının penceresini açıp güneşle selamlaştı.

“Günaydın ihtiyar.”

“Günaydın Fiko. Bana ihtiyar deme bir daha, alınıyorum. Daha büyümeydim bile. Yalnızca dört buçuk milyar yıl yaşımdayım.”

“Sen bana *abi* diyeceksin öyleyse. Ben senden büyüğüm. Sekiz buçuk yaşımdayım.”

Fiko, sekiz buçuk yaşında bir çocuk. Sekizden büyük, dokuzdan küçük. Adı Fikri aslında. Kimse ona böyle seslenmiyor ama. Herkes Fiko diyor. Sizin Fikri adında bir tanışınız olsa, kim bilir nasıl çağırırdınız onu?

Adının Fiko değil, Fikri olduğunu söylemekten sıkılınca, Fiko olmayı kendisi de kabullendi. Böylece biri uzun, öbürü kestirme sayılabilecek iki adı oldu.

Öbür çocuklardan ne eksikliği ne fazlası var Fiko'nun. İki gözü, iki kulağı, bir de burnu var. Burnu biraz büyük, patlıcan gibi, diliyse uzun mu uzun. Giysileri hiç tuhaf değil. Annesi ne verse onu giyer. Saçını tuhaf biçimlerde taramaz. Hatta hiç taramaz. Kendi haline bırakmış. Mavi gözlükleri ya da ters taktığı şapkası da yok. Sizin, benim gibi

bir çocuk işte Fiko. Boyu, sekiz buçuk yaşındaki çocukların boyu; ağırlığı, sekiz buçuk yaşındaki çocukların ağırlığı kadar.

Fiko, ikinci sınıfa gidiyor. Geçen yıl, okumayı ve yazmayı öbür arkadaşlarından daha geç öğrendi. Çünkü okulda tekrar edilip duran şeylerin yerine, gökyüzünde görünüp kaybolan cisimleri ve denizlerdeki suyun neden dünyanın kenarından uzay boşluğuna akmadığını düşünmeyi seviyor. Toprağın altında yaşayan canlıların nasıl nefes aldığı ve makinelerin nasıl çalıştığını da... En çok da, rüzgârın yeryüzünü nasıl dolaştığını merak ediyor. Bir rüzgâr çıkmayagörsün, hadi, Fiko da onun peşinden... Rüzgâr nereye eserse, bizimki ardından koşturuyor. Rüzgârı yakalamaya çalışıyor sanki. Bazen aniden yön değiştiriyor esinti. Fiko'yu önüne katmış kovalıyor sanırsınız.

Fiko'ya soracak olursanız, “Rüzgârla altı yaşında arkadaş oldum,” der. Bunu öyle sahici bir dille, öyle inanarak söyler ki, siz de hemen inanırsınız. Kimi zaman, görünmez biriyle oynuyor ya da sokağın ortasında dans ediyormuş sanırsınız onu. Oysa rüzgârla birlikte.

Fiko, okumayı ve yazmayı öğrendiğinde, okumayı, yazmaktan daha çok sevdiğini fark etti. Öyle olması doğal. Çünkü yazarken daha fazla çaba-

laması gerekiyor. Oysa Fiko, yorulmadan yapılan işleri sever. Yemek yemek, havadan sudan konuşmak ve kuşların birbirini tanıyıp tanımadığını düşünmek gibi.

Yazı yazmak zor geldiği için kalemlerini kaybedip duruyor Fiko. Kalem kaybetme bahanesiyle öğretmeni bıktıracağını, yazmaktan kurtulacağını sanıyor. O zaman öğretmeniyle arasında çoğunlukla şuna benzer bir konuşma geçiyor:

“Kalemimi kaybettim yine. Bulamıyorum...”

“Sana hemen yeni bir kalem vereyim, Fiko’cum. Fiko, Kayıp Kalemler Kralı’mız.”

Yeni kalemiyle koca derste ancak birkaç cümle yazdıktan sonra söz alıp, bu kez şöyle diyor:

“Öğretmenim, kalemim yoruldu!”

Fiko’nun arkası dişlenmemiş bir tane bile kalem yok. Hırsını bu zavallılardan çıkarıyor. Dişlerine de hiç acımıyor. Kalem açacağıyla saldırıp, kalemlerin boyunu acımasızca kısaltıyor bir de. Kalem açma yarışması olsa, birinciliği kimseye bırakmaz. Dilinin ucunu, ağzının köşesine yerleştirip, hırsla açıyor, açıyor, açıyor... Canlarına okuyor her birinin. Zavallı kurşunkalemlerin dili olsa, “Kurtarın bizi bu çocuktan!” diye yalvarırlardı herhalde.

Fiko abartarak konuşmaya bayılıyor. Ama ço-

ğu zaman kimseyi inandıramıyor söylediklerine. Bu konuda çok acemi daha. Aslında onun söylediklerine, dense dense palavra denir. Çünkü çok yüksekten uçuyor. O da biliyor bunu. Kendini tutamıyor yine de. Ona kalırsa, palavralarıyla kimseyi incitmiyormuş. Sadece, kendisini dinleyenlerin şaşkın hallerini görmek hoşuna gidiyormuş. Söylediğinin doğru olmadığını hemen itiraf ediyor zaten. Palavraları için, “Kimseye bir zararı yok ki!” diyor.

Örneğin, okuldan döndüğü bir gün anne ve babasına, bir köpek sürüsünün kendisini kovaladığını söylüyor. Dediğine göre, ellerinden zor kurtulmuş. O kadar çok, o kadar azgınlarmış ki, yol boyunca paçasından ısırmadık kimseyi bırakmamışlar. Üstelik koştura koştura buraya geliyorlarmış.

Fiko’nun annesiyle babası, birlikte çalıştıkları fırının tıngırdak kapısını sıkıca çekip, biraz kaygı, biraz da merakla köpek sürüsünün yaklaşmasını bekliyor; bir yandan da Fiko’yu soru yağmuruna tutuyorlar. Anne babasının telaşını izlemek, Fiko’ya pek eğlenceli geliyor. Gülmekten yerlere yatınca, palavra sığıdığı anlaşılıyor çok geçmeden.

“Bizi kandırmaya utanmıyor musun? Senin gibilere yalancı denir. Doğruya doğru!”

Ömür Bey, öfkeyle burnundan soluyarak söylüyor bunları. Zehra Hanım'sa ağzını bile açmıyor. Oğlunun, bu acayip huyu kimden aldığını düşünüyor.

“Bu çocuk kime çekti böyle, bilmem ki!” diyor, durup durup.

“Bana çekmediği kesin!” diye yanıtıyor Ömür Bey.

Fiko, bu köpek yalanını uydurduğunda, Zehra Hanım birkaç aylık hamileydi. Şimdiyse karnı burnunda. Fiko'nun kardeşi birkaç hafta sonra dünyaya gelecek. Kayıp Kalemler Kralı Fiko, birkaç hafta sonra abi olacak. Ne abi ama!

Dut Ağacında Kırmızı Sakallı Bir Adam

Şair Amca'nın, Gültepe Mahallesi'ne ne zaman geldiğini, hangi ara yerleştiğini kimse bilmiyor. Sanki kırk yıldır burada yaşıyormuş gibi bir hali var.

Şair Amca da sizin, benim gibi bir adam. Öyle olağanüstü özellikleri filan hiç yok. Büyülü sözler bilmiyor, kahve falına bile bakamıyor. Gözlüğü var ama mavi değil. Çok okuyanların taktığı gözlükten; kalın siyah çerçevesi. Ağzını kapatan kırmızı bir sakalı var. Anne babası, büyüdüğünde *şair* olsun diye adını “Şair” koymuş. İnsan, adı Şair